

7-oji diena

Augti vienybe

„Aš esu vynmedis, o jūs šakelės“ (Jn 15, 5a)

1 Kor 1, 10–13; 3, 21–23 (Argi Kristus padalytas?)

Jn 17, 20–23 (Kaip mes esame viena)

Meditacija

Savo mirties išvakarėse Jėzus meldėsi, kad Tėvo jam pavestieji būtų viena: „Tegul visi bus viena <...> kad pasaulis įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs.“. Susivieniję su juo, kaip šakelė įaugusi į vynmedį, mes dalijamės tais pačiais syvais, kurie cirkuliuoja tarp mūsų ir mus gaivina.

Kiekviena tradicija yra savaip turtinga ir siekia vesti mus į tikėjimo šerdį: į bendrystę su Dievu per Kristų Šventojoje Dvasioje. Kuo labiau išgyvename šią bendrystę, tuo labiau esame susiję su kitais krikščionimis ir visa žmonija. Paulius įspėja mus dėl nuostatos, kuri kėlė grėsmę jau pirmųjų krikščionių vienybei: absoliutinti savo tradiciją nepaisant Kristaus kūno vienybės. Tuomet skirtumai mus skaldo, užuot praturtinę. Paulius žvelgia labai plačiai: „Viskas jūsų, bet jūs patys – Kristaus, o Kristus – Dievo“ (*1 Kor 3, 22–23*).

Kristaus valia įpareigoja mus eiti vienybės ir susitaikymo keliu, taip pat vienytis su jo malda: „Tegul visi bus viena <...>, kad pasaulis įtikėtų“ (*Jn 17, 21*).

„Niekuomet nesusitaikyk su krikščionių susiskaldymo skandalu: visi lengvai išpažįsta meilę artimui, vis dėlto lieka susiskaldę. Tegul Kristaus Kūno vienybė tampa tavo aistringų siekiu.“ (Brolis Roger, „Taizé šaltiniai“)

Malda

Šventoji Dvasia, tu esi gaivinanti liepsna ir švelnus dvelkimas.

Ateik ir pasilik mumyse.

Atnaujink mūsų karštą vienybės troškimą,

kad gyventume suvokdami tavyje mus vienijantį ryšį.

Tegul visi krikščionys, Krikšto metu apsilikę Kristumi,

susivienija ir drauge liudija apie juos gaivinančią viltį.